

[Per Hækkerup.]

gument og synspunkt at indføre i drøftelsen; at han ikke havde ret, er jo en anden sag.

Men jeg vil gerne understrege, at når statsministeren vender tilbage til spørgsmålet om indkomspolitikken og dér taler om, at socialdemokratiet har en defaultistisk holdning til indkomspolitikken, så er det ikke rigtigt. Men rigtigt er — og det bliver man altså nødt til at erindre statsministeren om — at da vi forsøgte at føre indkomspolitik i forlængelse af devalueringen i 1967, var det statsministerens parti og de to andre regeringspartier, der sammen med de senere VSere fældede den politik. Vi advarede dengang indtrængende de tre borgerlige partier imod at fælde en sådan begyndende indkomspolitik, som man vidste var sagligt rigtig, men som man altså benyttede som middel til at fælde regeringen, fordi de seks VSere hoppede på den. Vi advarede dengang, og vi sagde: hvis oppositionen — altså den daværende opposition — gør det, hvis man forkaster en indkomspolitik, som er socialt afbalanceret, så lægger man gift for indkomspolitikken i en årrække fremover. Det, vi gentagne gange har sagt til regeringen under de drøftelser, der har været igennem disse 3½ år, er, at regeringen må forstå, at hvis den vil en indkomspolitik, der er blot nogenlunde effektiv, så må denne indkomspolitik også være afbalanceret, og så må man søge at sikre sig de betydende organisationers tilslutning til en sådan indkomspolitik. Men det har regeringen ikke været i stand til, regeringen har ikke været i stand til hverken at overbevise lønmodtagerorganisationerne eller oppositionen om, at dens forslag havde den nødvendige sociale balance og effektivitet i forhold til den økonomiske politik.

Dernæst siger statsministeren, at når sagerne skal afgøres, viser det sig, hvem der tager ansvaret, og dermed vil han ligesom antyde, at den socialdemokratiske oppositions politik har været ansvarsløs. Det er dog alligevel fantastisk, at statsministeren kan få sig selv til at sige det, når man betænker, at vi på et tidspunkt, hvor vi var klar over, at det strammede yderligere til i vores økonomi, fra socialdemokratiets side tilbød regeringen at optage drøftelser om, hvilken politik man skulle gennemføre for at

imødegaa den stadig alvorligere udvikling i vores betalingsbalance. Jeg tænker på, at vi i sommeren 1970 henvendte os til regeringen, tilbød forhandlinger, tilbød at indgå på drøftelser om, hvilken politik der skulle eller kunne tilrettelægges. Hvad fik vi ud af det? Fortrinsvis hånlige bemærkninger og, da vi endelig fik et møde med regeringen, en skinförhandling, hvor man overhovedet ikke var villig til at indgå på de punkter, vi havde opstillet som bidrag til en samlet økonomisk politik.

Det var ikke udtryk for en ansvarsløs holdning hos os, det var udtryk for et ansvar over for den udvikling, som landet befandt sig i, og som vi måtte erkende var blevet skærpet under den nuværende regering og skærpet på en sådan måde, at det begyndte at se særdeles faretruende ud. Vi skal jo ikke glemme, at på det tidspunkt, hvor vi forsøgte at få indført en begyndende indkomspolitik, i 1967, stod vi over for et valutaunderskud, måtte vi regne med, på ca. 1,7 milliard kr.; mens vi i 1970 måtte regne med et valutaunderskud på 4 milliarder kr. og må regne med et valutaunderskud for 1971, som ikke bliver så forfærdelig meget mindre — optimisterne mener på 3½ milliard kr. Regeringen må forstå, og statsministeren må forstå, at det klinger hult, når han her optræder i rollen som lidt af en skolemester, der fortæller om denne forfærdelig ansvarsløse opposition.

Derudover gjorde statsministeren en bemærkning om de store, som han sagde, fagforeningsdirigerede fonds, som var med i det forslag til økonomisk demokrati, som LO har udarbejdet. Ja, jeg kan altså kun drage den slutning, at statsministeren ikke har læst dette forslag, for ellers ville statsministeren vide, at sådan som forslaget er udformet, indebærer det netop den enkeltes direkte deltagelse og den enkelte direkte formuendannelse igennem virkeliggørelsen af forslaget. At vejen, hvad der kan være overordentlig hensigtsmæssigt, for spredning af risikoen går over en fondsdannelse, er en anden sag. Det tror jeg man burde se meget mere positivt på, end det kom til udtryk i de overfladiske betragtninger, statsministeren gjorde gældende.

Jeg ved ikke, om økonomiministeren har haft tid til at læse forslaget, men han havde i hvert fald en betragtning om, at det var